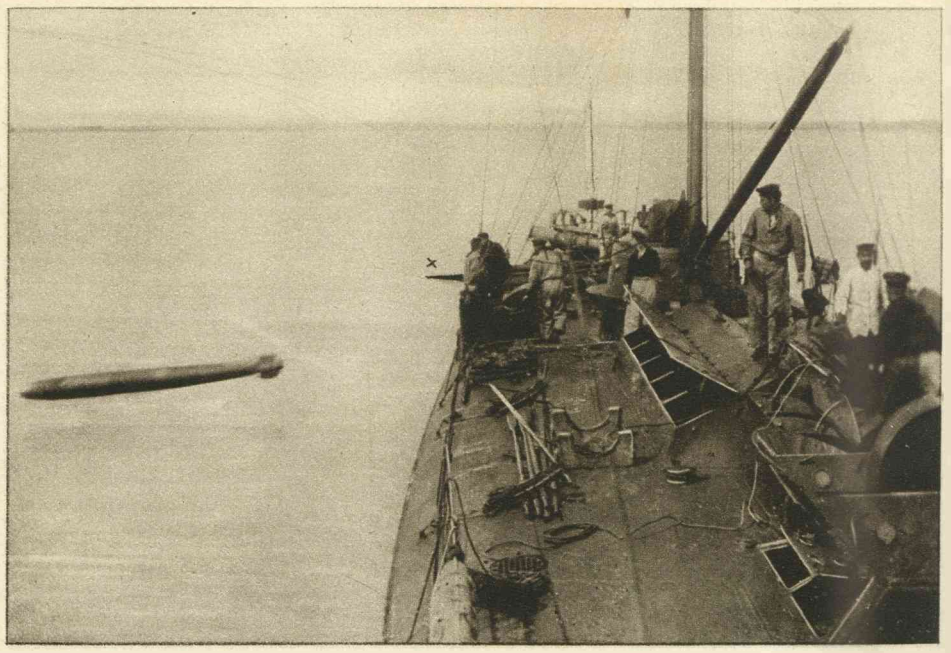




HOE EEN SCHIP GETORPEDEERD WORDT.

Op deze pagina brengen wij een drietal foto's in beeld, die duidelijk demonstreeren, hoe een torpedo wordt afgeschoten. De naam torpedo beteekent in 't Nederlandsch „sidderrog". De z.g. visch-torpedo is een uitvinding van den Oostenrijkschen zeeofficier Lupis en heeft bijna den vorm van een visch of van een aan beide einden spitse sigaar. Het voorste gedeelte, de kop, bevat het ontploffingstoestel, de uit schietkatoen bestaande springlading; dan volgt het duiktoestel, dat door middel van een horizontaal roer aan den staart den diepgang bepaalt, de met samengeperste lucht gevulde ketel, waardoor de machine bewogen wordt en die twee schroeven aan den staart ronddraait, waardoor de torpedo een snelheid van 30 zeemijlen kan bereiken. — De afbeelding links geeft een torpedo weer, die de lanceerbuis verlaat. Rechts: de torpedo heeft de lanceerbuis (x) verlaten en duikt in het water. Door middel van luchtdruk of kwikgassen wordt de torpedo uit de lanceerbuis geschoten, die op schepen vast staand zijn gebouwd, op torpedobooten echter draaibaar om een spil op het bovendek (torpedokanonnen) zijn aangebracht.

In het hart van de Rots

:: DOOR PRISCIAAN ::

Heb je gehoord dat Moulton privé-secretaris is geworden van den commandant?" Met deze woorden begroette mij Ferrer, nadat ik van verlof was teruggekeerd. Hij was juist bezig mij de verschillende nieuwtjes te vertellen, die gedurende mijn afwezigheid hadden plaats gevonden. — „Ja!" antwoordde ik. „Moulton heeft het mij reeds geschreven en ik heb hem schriftelijk ermee geluk gewenscht. Een reuzenbof!"

„Een reuzenstrop, geloof ik!" ging Ferrer voort.

Ik zette mijn glas dat ik aan de lippen wilde brengen neer en keek verbaasd op.

„Wat bedoel je?"

„Wat ik zeg!" klonk het droog. „Hij is de laatste week wel tien jaar ouder geworden. Hij zit je soms aan te staren als een gek, en hoort niet eens wat je zegt. Hij schrikt op als een haas, wanneer je een boek laat vallen en als een van de oorlogsschepen in de haven salueert, beeft hij als een juffershondje. Er is geen twijfel aan, dat er bij hem iets niet in orde is!"

„Is hij soms ziek?" vroeg ik.

„Geestelijk, ja, maar niet lichamelijk. Zijn zenuwgestel is in de war!"

„Wat in 's hemelsnaam kan daarvan de oorzaak zijn?"

„Dat weet ik niet," ging Ferrer voort. „Maar als je hem ziet, zul je zelf erkennen dat ik niets te veel gezegd heb. Nou ik moet weg, want ik heb dienst. Adio!"

Ik stak een nieuwe pijp op en dacht nog eens na over hetgeen ik zoo juist vernomen had. Moulton en ik waren intieme vrienden en daarom verontrustte het nieuws mij meer dan ik liet blijken. Wat kon het zijn? Geldzorgen? Dat mocht niet. Een duizend gulden zouden hem zijn slaap niet meer ontrooven, daarvoor zou ik zorgen, al was het desnoods het tiendubbele. Op dit oogenblik klonk een stap buiten zijn kamer, een tik op de deur, een omdraaien van den kruk en de man in kwestie stond voor mij.

„Kom binnen!" riep ik verheugd uit. „Ik zat juist aan je te denken." Ik schoof een stoel bij, duwde hem er in, schonk een glas wijn in en ging voort: „En wat voeren ze in de wereld uit?"

Hij mompelde eenige onverstaanbare woorden, greep zijn glas, stootte er de helft uit en keek op eens met een verschrikten blik naar de pendule op den schoorsteenmantel, die een paar minuten voor middernacht stond.

„Wat is er aan de hand?" vroeg ik scherp.

Hij aarzelde.

„Ik moet je spreken, dringend!" bracht hij er eindelijk uit, doch juist op dit moment klonk er een geluid als een kanonschot. Mijn vriend sprong op, doodelijk verschrikt en staarde naar het raam. Ik liep er heen en stiet de blinden open.

„De Spanjaarden hebben zeker een paar smokkelaars te pakken," merkte ik op. Het was alsof een der batterijen van Algeciras gevuurd had.

„Neen!" riep Moulton uit. „'t is geen kanonvuur! 't Is daar .... in de stad! Daar beneden bij de victualieloods .... 't is ...." Op dit oogenblik klonk door den stillen nacht een hoornsignaal: het „alarm."

„Oef!" zuchtte ik. „Er is zeker ergens brand. Nou, als er uitgerukt moet worden is het tien tegen één, dat het mijn compagnie is. Je moet maar geluk hebben."

Nauwelijks waren deze woorden uit mijn mond of het hoornsignaal herhaalde zich op mijn binnenplaats.

„Nou, wat zeg ik je?" riep ik uit, terwijl ik mijn sabel aanbond. Een blik op Moulton's gelaat deed mij eensklaps stilstaan; ik herkende hem nauwelijks, zoozeer waren zijn wezentrekken veranderd. Hij had den rug van zijn stoel gegrepen en een ontzettende angst sprak uit zijn geheele wezen.

„Mijn hemel, man," riep ik geprikkeld uit, „waar schrik je zoo van? Hebben we hier nog nooit brand gehad? Wacht, ik zie 't! Het is bij den nieuwen havendam!"

Met een schreeuw als een vervolgd dier vloog hij de kamer uit, de trappen af en ik volgde hem zoo gauw ik kon, doch vond hem niet op de kazerneplaats. Mijn mannen stonden reeds aangetreden en begaven zich op mijn commando onmiddellijk op weg, den berg af naar den brand beneden.

Wij behoefden slechts het terrein af te zetten, opdat de brandweer-brigade niet door de nieuwsgierigen in haar werkzaamheden belemmerd werd. Ik had nog zelden zoo'n hevigen brand gezien, de eene loods na de andere vatte vuur alsof ze van asphalt gemaakt waren. We moesten de menigte steeds verder terugjagen en menige warmbloedige Spanjaard trok zijn mes, die hem door een mijner mannen uit de hand geslagen werd, voordat hij er kwaad mee doen kon.

„'t Is of de muren met pek besmeerd zijn," zei ik tot mijn collega van de fuseliers.

Doch voordat hij antwoorden kon, stortte de havenloods boven ons ineen en deed groote brandende balken naar beneden vallen. Ik deinsde achteruit, struikelde en viel tusschen mijn mannen in eenige daarachter staande burgers in. In mijn val greep ik om mij heen naar een steunpunt, trachtte mij vast te klemmen aan den mantel van 'n Moorschen leerkooper, greep inplaats van zijn mantel zijn baard vast en — hield dezen in mijn hand.

De kerel droeg een valschen baard en juist merkte ik op dat hij aan de nu ontbloote kin een litteeken had, toen ik mijn vriend Moulton op 't onverwachts op ons zag toesnellen en zich op den Moor werpen. Deze echter, zijn langen mantel in de handen van mijn vriend achterlatende, vluchtte tusschen de menigte en voordat Moulton de gelegenheid had hem te volgen, werd hij door een neervallend brok steen aan het hoofd gekwetst, zoodat hij bewusteloos ter aarde viel. Het geheele voorval had slechts enkele seconden geduurd.

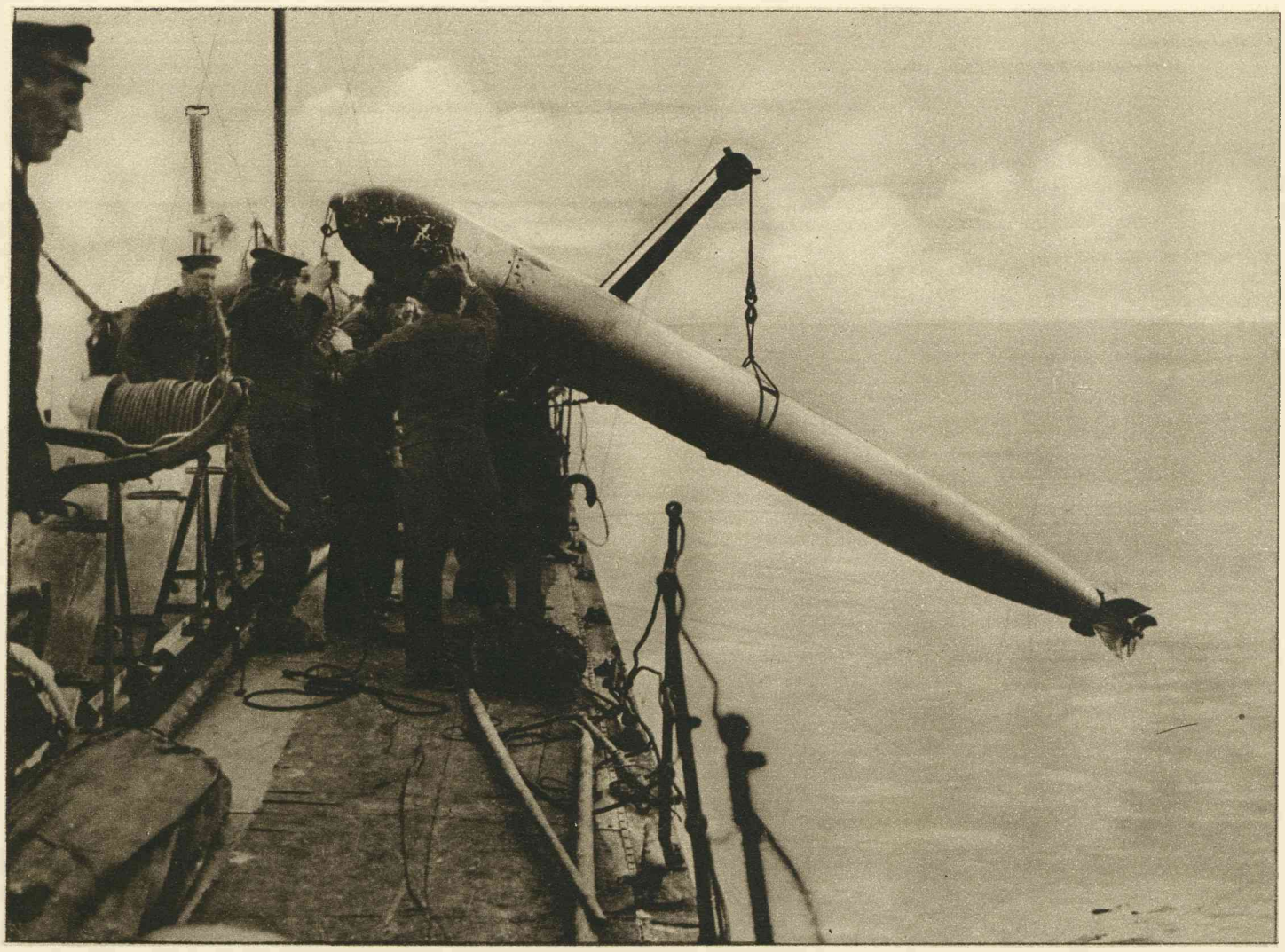
Eerst twee uur later waren we den brand meester en om vier uur in den morgen liet ik mijn mannen inrukken. Den volgenden dag waren de beide brandpikets vrij van parade en ik was juist bezig mijn been, waaraan ik een kleine wonde gekregen had, met brandzalf in te smeren, toen Moulton bij mij binnentrad, een groote pleister op zijn voorhoofd. Hij greep mij ongeduldig bij den arm en riep:

„Kom! Ga dadelijk met mij mee!"

„Kalm!" zei ik min of meer geïrriteerd. „Pas op voor mijn been! Waar moet ik naar toe? Je had beter gedaan je verbonden hoofd onder de pomp te houden!"

„Klets niet," viel hij heftig uit, „en ga dadelijk met mij mee. 't Is een kwestie van leven en dood voor ons allen."

Ik keek hem aan, min of meer onder den indruk van zijn



HOE EEN SCHIP GETORPEDEERD WORDT.
Een niet ontplofte torpedo wordt wederom aan boord gehaald.